

At hr. Nødgaard kan skrive under på det, overrasker mig egentlig ikke. Men skønt jeg er hårdt hærdet, skuffer det mig dybt, at hr. Aage Brusgaard og hr. Ole Donner kan skrive under på sådan noget, og at de virkelig kan mene, at man skal have været her i generationer, og at hvis et menneske kommer hertil f.eks. som 20-årig og ansøger om dansk statsborgerskab som 30-årig, skal man kunne stille en masse restriktioner op og sige: Næ, du kan blive 70 og 90, men vi skal se dine børnebørn; dem vil vi måske godkende på lige vilkår med os selv! At der virkelig er tale om menneskeforagt i den tankegang, fremgår jo helt klart af § 5 i beslutningsforslaget, som jeg vil citere:

»Hjælp, som er ydet i henhold til lov om social bistand, og som skal tilbagebetales, er til hinder for naturalisation i 6 år regnet fra det tidspunkt, hvor hjælpen er ophørt, medmindre hjælpen er tilbagebetalt.«

Her kommer virkelig den retfærdige! I dette kristne land, der bygger på begrebet næstekærlighed, som for øvrigt allerede findes i Gamle Testamente, Tredje Mosebog, men som bestemt blev understreget af kristendommens stiftere, kan man aldrig komme på omgangshøjde med resten af samfundet, hvis man ikke har evne til at betale en hjælp tilbage, der er ydet efter vore love og regler om social bistand!

Jeg må have lov at sige: at man skal beskæftige sig med sådan noget! Men jeg kunne selvfølgelig have affærdiget det meget hurtigere.

Må jeg så til slut replicere til hr. Poul Nødgaard, som atter var fremme med, om fru Elisabeth Arnold troede, at der var flertal i den danske befolkning for det, hun sagde, at jeg må konstatere, at hr. Poul Nødgaard må have underskrevet at ville overholde grundloven, og dér står faktisk, at folketingsmedlemmer ene er bundet ved deres overbevisning.

Derfor afviser jeg på ny den galluppolitik, som hr. Poul Nødgaard og hans flok står for. Når fru Elisabeth Arnold eller hr. Poul Nødgaard eller jeg udtaler os, er det ikke et spørgsmål, om vi på det tidspunkt er enige med den danske befolkning. Det afgørende er, om det stemmer med vor overbevisning, om vi kan stå ved det, vi siger, selv om vi måtte være i mindretal.

Fridtjof Nansen har sagt: Du skal ikke spørge, hvor flertallet står; du skal spørge, hvad der er ret, og så skal du forsøge at få flertallet til at stå dér. Den kan hr. Poul Nødgaard godt sove på et par dage!

Poul Nødgaard (FP):

Jeg har altså ikke tænkt mig at gå op i så højt et toneleje som hr. Arne Melchior; jeg kan blot sige, at demokratiet jo også består i, at forskellige politiske partier kan være uenige om, hvordan et samfund skal køres, og det er netop det, CD og Fremskridtspartiet er.

Men jeg vil godt sige nogle enkelte ting her ved afslutningen af debatten. Jeg kan selvfølgelig ikke takke ret mange for tilslutningen, og selv om Venstre og De Konservative sagde, at de var meget positive over for vores forslag, så er realitetens verden jo den, at Venstre og De Konservative indtil 1997 har bundet sig til et forslag om, hvordan man tildeler dansk indfødsret. Regeringen kan så glæde sig over, at den har fået Venstre og De Konservative med til nogle opstramminger, der efter vores opfattelse reelt ikke er opstramminger.

Når den socialdemokratiske ordfører siger, at det forslag, vi i dag har fremsat, er udtryk for manglende menneskesyn, så må jeg indrømme, at det gør mig utrolig ondt at høre sådan en udtalelse, for det er sådan et typisk socialdemokratisk fraseudtryk. Hvad er der af manglende menneskesyn i det her? Vi synes, det er rimeligt, at folk, der har gæld til det offentlige, skal have gjort rent bord, inden de søger dansk statsborgerskab. Vi synes, at der skal være visse sprogkrav. At hr. Arne Melchior så kører det op på et totalt akademisk plan, er hr. Arne Melchior's problem. Vi synes bare, at man skal kunne tale et godt dansk og også til en vis grad kunne skrive dansk. Jeg kan altså ikke se, at det skulle være udtryk for nogen form for manglende menneskesyn.

Med hensyn til det med gælden til det offentlige: Igen, hvad mener befolkningen om de ting, vi taler om her? Dér er jeg lige så sikker på – også på baggrund af de mange samtaler, jeg har med mennesker, jeg møder – at de i bund og grund er uenige i den enormt lette måde, det er at få dansk statsborgerskab på. For det er det jo. Om få dage, måske allerede i løbet af næste uge eller om 14 dage, bevilger Folketinget yderligere 1.700 mennesker dansk statsborgerskab, og læg mærke til, at langt de fleste af de 1.700 mennesker ikke kommer fra det, jeg kalder det naturlige Europa. De kommer fra lande som Pakistan, Iran, Irak, Libanon, Marokko, Etiopien, Sri Lanka, Malaysia, Tyrkiet og det tidligere Jugoslavien – og sådan kunne jeg fortsætte.

På årsbasis er der tale om, at vi tildeler ca. 3.000 mennesker dansk statsborgerskab. Jeg vil